

SCHRIFTMEDITATIE

"En het volk stond en zag het aan. En ook de oversten met hen beschimpten Hem, zeggende: Anderen heeft Hij verlost, dat Hij nu Zichzelf verlosse, zo Hij is de Christus, de Uitverkorene Gods".

Lucas 23:35.

Jezus hangt aan het kruis. Vervloekt is een iegelijk die aan het hout hangt. De aarde werpt Hem uit en de hemel is van koper. Ween nu, mijn ziel..ween over uzelf. Ween over uw walgelijkheid... ween over al uw misdaden. Hoe diep is uw val.

Ween ook over Hem, die daar hangt aan het hout. Ween vanwege zulk een liefde en ontferming. De Heere is goed en recht. Dat de Gehangene aan het hout onze harten breke. Hij kusse ons met de kussen van Zijn bebloede mond.

O, Hij kusse ons dood in onze dood..om dan eeuwig te mogen zingen van het geslachte Lam. Hij rukke ons uit onze kuilen met Zijn genade: Heden..heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.

Zulks is bij de mensen onmogelijk--eeuwig onmogelijk.

Luister maar: En het volk stond en zag het aan. "Het Volk"..o, dat zijn de nakomelingen van Abraham. Het volk dat zoveel gunsten heeft genoten. Hun waren de woorden van God toebe-trouwd. Hun werd van oude dagen af bekendgemaakt het altaar en het offer.

In hun midden lag het woord: Gena o God, gena hoor mijn gebed. Verschoon mij toch naar Uw barmhartigheden. Zie dat volk daar eens staan. Ze staan daar als wondertekenen van de Heere. Geslachten stierven weg in ballingschap en ellende. Maar hun voeten staan op het land, dat God beloofde aan het zaad van Abraham. Een land, vloeiende van melk en honing. Méér nog...het is het land waar Jezus rondwandelde. Hij ging het land door, goeddoende. En zie...

dat volk, rondom het kruis, staat. En zie..
hun beloofde Koning hangt aan het kruis.
Gaat uit, en aanschouwt, gij dochters van
Sion, de Koning des vredes, met de kroon,
waarmee Hem Zijn moeder kroonde op de dag
Zijner bloedbruiloft, en op de dag der
vreugde Zijns harten.

En naakt werd Hij gekruisigd door soldaten,
De vrouwen weenden en de priesters praatten,
Er werd gedobbeld en veel wijn vermorst.

Jezus hangt..en het volk staat erbij. Vrienden,
zie ons beeld in het volk dat erbij staat.
Jezus hangt aan het kruis en wij blijven over-
eind..leven erbij..sterven erbij..en zien het
aan.

Wie ziet het in? Zien de discipelen het in?
Zien ze het verband tussen hun schuld en Zijn
lijden? O, hoe staan we erbij.. Even tevoren
riep het opgezwiepte volk met groot geroep,
dat Hij gekruisigd zou worden. Nu hebben ze
hun zin. Daar hangt hun Weldoener. Nu is de
grote Medicijnmeester uit het midden weg. Met
verdwaasde blik staart het volk naar de ge-
kruisigde.

Had Hij hun geen heerlijke dingen gezegd van
allerlei raad en wetenschap? Het volk staart
Hem aan.

O volk..een os kent zijn bezitter, en een ezel
de krib zijns heeren; maar Israël heeft geen
kennis, Mijn volk verstaat niet.

Zó staan we erbij, en zien het aan..

En de aarde bedekt Zijn bloed niet. Ook scheurt
de aarde niet om het volk te verslinden. Het
bloed..O..Zijn bloed roept om verzoening. Het
volk mag nog blijven staan. Het Woord is op-
geklommen in de oren van de Heere der heir-
scharen..Vader, vergeef het hun; want zij
weten niet wat zij doen..

En Vader heeft niet veracht, noch verfoeid de
verdrücking des verdrukten, noch Zijn aange-
zicht voor Hem verborgen; maar Hij heeft ge-
hoord, als Jezus tot Hem riep..

Dáárom, volk dat niet vallen kan..daarom stáán we er nog bij. Dáárom liggen we nog niet in de hel.

Geve God dat de zandgrond onder onze versierde huizen wegspoele, en onze ogen gericht werden op de grote Bouwer van het huis Gods. Hij groef en verdiepte, zo diep..zo eindeloos diep. Hij bewaarde het Woord in de donkere nacht. De afgrond riep tot de afgrond bij het gedruis der wateren. Jezus, Borg en Plaats-bekleder voor zulk een volk.

Ach, dat Hem de vijand
kende met een kus,
En dat Hij Zijn vrienden
vreemd bleef tot Emmaüs?
Ach, waren dat wij niet?
Ach, ik niet? ach jij niet?

"En ook de oversten met hen beschimpten Hem, zeggende: Anderen heeft Hij verlost, dat Hij nu Zichzelf verlosse, zo Hij is de Christus, de Uitverkorene Gods".

Een vuile modderstroom baant zich een weg uit het verdorven hart. Hoe in-gemeen, deze hoon en spot. Het is de ure der duisternis. Wel mochten zij zeggen: Wij hebben een Wet, en naar onze wet moet Hij sterven.

Waartoe is dan de wet? Zij is om der overtreding wil daarbij gesteld, totdat het Zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was. Maar nu wordt de overtreding dan ook vol. Nu komt openbaar wat vlees met de wet van God vermag. Nu wordt de maat vol gemaakt met de verwerping en verguizing van het Zaad. Nu wordt de wet voor eeuwig uit de handen van het vlees gehaald en door de engelen besteld in de hand van de Middelaar.

Hier moet gezegd worden: Ellendeling..wat heb je gedaan met de heilige wet van God? Is dit het resultaat van je spreken over: Wij en de wet? Is dit de vrucht van je "Regel des levens"?

"Anderen heeft Hij verlost", dat is de waarheid. Hij bereidde het land voor de ellendigen. Naar het verlorene stak Hij de handen uit. Dat kunt ge niet ontkennen, boze zondaren.. dat Hij anderen verlost en dat Zijn oog goed was.

Snode leugenaars moeten getuigenis afleggen aangaande de waarheid, ook al begrijpen ze er niets van.

Hun bijtende woorden vullen de lucht: Dat Hij nu Zichzelf verlosse, zo Hij is de Christus, Gods Uitverkorene.

Ziet toe, boze zelfverlossers. Jullie stelt je boven de gekruisigde. Dát is jullie theologie: Zelfverlossing. Ziet toe..want de oude godgeleerdheid van Adam sleept u ten verderve. Straks..O, dan zal Hij vragen, en gij moogt antwoord geven, zo ge kunt. Straks, als het Lam toornig zal worden, en de bloedrode troon van genade zal veranderd worden in de witte troon van het gericht.

Probeer dan uzelf te verlossen..als bergen en spelonken van u zullen wegvlieden..als de aarde u langer niet tot schuilplaats zal willen dienen. Verlos dán uzelf.

Jezus is de Gezalfde van God. De Uitverkoren Knecht. Hij kán Zichzelf niet verlossen. Hij hangt aan het hout, als de priester, het altaar, het offer. Hij hangt daar als een vloek, ja, Hij is een vloek geworden.

Christus wil van het kruis niet af. Hiertoe is Hij in de wereld gekomen. Als Hij geëist werd, toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een Lam werd Hij ter slachting geleid. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden.

Juist omdat Hij de Uitverkorene is, kan Hij Zichzelf niet verlossen. Hij is gekomen om de deugden van God te verheerlijken en een groot volk in het leven te behouden.

Ik hoor Petrus nóg zeggen: Wees Uzelf genadig. Maar Jezus sprak: Ga achter Mij, satanas, gij zijt Mij een aanstoot, want gij verzint niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn. De dingen van God zijn ook de dingen aangaande het lijden en sterven van de Knecht. Er is een Goddelijk moeten in Jezus lijden. Hij lijdt naar de bepaalde raad en voorkennis Gods. Hij betaalt de prijs en ontvangt de bezoldiging der zonde.

Lezers..God zou bij ons reden te over hebben om ons te bespotten. Hij kon wel zeggen: Verlos uzelf eens, hooggevoelend mens. Laat nu eens zien wat je kunt?

Maar dat doet Hij (nog) niet.

En Jezus? O, Jezus ziet in de ogen van de omstanders de noodzaak van Zijn volle dood. Hij hoort uit hun woorden de dwingende eis van het volmaakte offer. In deze kluwen van zonden en zondaren is het: Van twee, één.

Er moet iets gebeuren. Of Hij, of wij. En Jezus is het verkoren offer. Daarom zal Hij de onuitsprekelijke prijs betalen. Hij wordt tot zonde gemaakt. Daarom blijft Hij hangen aan het hout. Hij komt er niet af. Hij zal Zichzelf niet verlossen. Zondaren zal Hij verlossen. Met Zijn dierbaar bloed zal Hij betalen. Hij heeft betaald. Hij heeft alles betaald. Dit mag het volk verkondigd worden in de Naam van God.

Zie, het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegdraagt. Hebt ge zonde? Dacht ge dat er niemand was met zoveel zonde als gij? Dan mag ik u zeggen: Hij, die nooit zonde gekend of gedaan had, werd tot zonde gemaakt. Erger kan het niet.

Alles wat mij ook ontbreke,
Vind ik toch in U volmaakt.
Hoe ik ook in schulden steke;
'k Ben er door U afgeraakt.

Weg dan nu met al het mijne.
Weg met al mijn vromigheid.
'k Heb alleen genoeg aan 't dijne
'k Ben door U geheel bevrijd.

Vrij van werken, 'k mag nu rusten,
Onder mijnen vijgeboom,
En wat ook mijn hart mag lusten
Vloeit mij van U, Levensstroom.

Laat mij dan mijzelf vergeten,
'k Heb genoeg aan U alleen,
'k Wil dan ook van niets meer weten,
Van geen werken in 't gemeen.

Van geen waken, bidden, strijden,
Zo als vlees dat eigen is.
Laat me Uw werk toch niet benijden,
Door mijn vroom en fijn vernis.

Maar laat mij toch Amen zeggen;
Amen op uw strijd alleen.
Op Uw bidden 't zegel leggen,
Jezus, 'k zie U, anders geen.

Bij Uw Naam moet IK verdwijnen,
Met mijn vroomheid en mijn kracht;
Weg dan nu met al het mijne.
'k Rust in 't woord: het is volbracht.

En men noemt Zijn Naam: JEZUS.

D.C.O.

oo00oo

